

паритѣ, които баша ми подари за паметникъ на скитниците пѣвци.

— Тогава нека го посѣятъ министритѣ, — рекълъ крадецътъ.

Министритѣ, които били тамъ, се смутили и изчервили страшно.

— Ние, които сме по-долни отъ царя, какъ можемъ да бждемъ по-чисти отъ него! — казалъ най-стариятъ. И всички други одобрили думитѣ му.

— Тогава нека го посѣе най-върховниятъ сѣдия въ царството, който дава правосѣдие за всѣка сторена човѣшка грѣшка.

Върховниятъ сѣдия се изчервилъ, смѣнkalъ нѣщо и казалъ:

— Не, и азъ не мога!... Когато бѣхъ дѣте, азъ крадѣхъ отъ майка си сладки работи.

Тогава крадецътъ казалъ:

— Царю, когато всички сж крадци и никой не се смѣта чистъ прѣдъ съвѣстѣта си, защо само азъ да понеса такова тежко наказание!

Като чули тия думи на крадеца, всички придворни почнали да се смѣятъ съ гласъ.

Духовититѣ думи на крадеца смекчили гнѣва на царя. Той казалъ:

— Азъ ти прощавамъ. Остани при мене въ двореца. Между толкова души около мене, които само се кланятъ, треперятъ и лицемѣрятъ, нека има и единъ, който може смѣло да казва истината.

И царътъ приелъ крадливата „сврака“ при себе си и я направилъ свой любимецъ.

